Холи Уеб

Дом за Моли

Илюстрации Софи Уилямс

Издателство „Фют“

На Миа

A Home for Molly
© Holly Webb, 2015
© Illustrations Sophy Williams, 2015
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Дом за Моли
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-223-2

Първа глава

Аня лежеше по корем на пясъка и строеше кула от камъчета. Хич не беше лесно да го прави с една ръка, понеже другата ѝ беше заета – държеше сандвич със сирене. Аня се нахрани още с първия сандвич, но тъй като майка ѝ позволи да си сложи кетчуп (което не се случваше често), не искаше да остави обилно полетия сандвич. А и нямаше закъде да бърза. Нали бяха на почивка?

– Искаш ли нещо за пиене? – подвикна майка ѝ от одеялото за пикник. – А сладкиш?

– Ей сега – измърмори Аня и внимателно сложи едно голямо черно камъче на върха на кулата. Погледна го с надежда. То се заклати за секунда-две и... цялата кула рухна. Аня въздъхна разочаровано.

Не че имаше значение. Но строеше кулата за пети път и тя все падаше. И тази не стана по-висока от предишните.

Аня се надигна и провлачи крака към родителите си, които се опитваха да убедят Джеси, сестричката на Аня, че е твърде малка за сладкиши.

Джеси беше вече на девет месеца и смяташе, че храната на всички останали е по-хубава от нейната. Може би има право, помисли си Аня. Някои от бебешките рецепти звучаха доста странно. Кой би се зарадвал на нещо, което се казва „Вкусна лещена изненада“?

Аня взе сока си и парче сладкиш и седна на крайчеца на одеялото, така че Джеси да не я вижда. Иначе щеше да е много гадно от нейна страна.

Плажът гъмжеше от народ. Наоколо беше пълно със семейства, които също си бяха направили пикник.

Аня беше идвала на този плаж само веднъж – предишния ден, когато пристигнаха в Солтмиър. Разходиха се набързо, защото трябваше да разопаковат багажа си, а и Джеси беше уморена от дългото пътуване.

Вчера Аня не се почувства самотна – почивката всъщност едва започваше. Но днес... Така ѝ се искаше да има поне един

приятел, с когото да строи пясъчни замъци или статуи на русалки, както правеха онези три момичета до стълбите към крайбрежната алея. Или пък да поплуват заедно в морето. И погледна с копнеж към едно голямо семейство, което стоеше до водата и децата пискаха от студените вълни, които се плискаха в краката им.

– Еха, виж само... – прошепна тя, когато и кучето им цопна във водата. Стрелна се смело във вълните, а после се отръска и децата запискаха още по-силно. – Късметлии! – пророни Аня със завист.

Кученцето беше прекрасно, дори и мокро. Аня не беше сигурна, но ѝ се струваше, че е момиченце – златистокафяво и къдраво, с големи пухкави уши и светъл перчем. От морската вода козината ѝ се беше навила на масури. Не беше много голяма, може би още кутре.

Аня ги гледаше как се плискат в морето и си играят с кучето. С въздишка се зае да строи нова кула. Шестата. Знаеше, че не

е редно, но им завиждаше. В онова семейство имаше по-голямо момче, момиче на нейната възраст и още едно мъничко момиченце. Всичките се смееха и се пръскаха с вода.

Аня въздъхна и погледна към майка си, баща си и Джеси. Сестричката ѝ беше сладка и Аня я обожаваше... през по-голямата част от времето. Ала щяха да минат години, преди Джеси да порасне

достатъчно, за да си играят заедно в морето.

Пък и това семейство си имаше и страхотно пухкаво кученце! Аня много обичаше кучетата и от цялото си сърце искаше те също да имат. Татко беше казал, че и това може да стане, но когато Джеси порасне. Той също гледал куче, когато бил на възрастта на Аня, но смяташе, че не е добра идея да вземат животинка, докато сестра ѝ е толкова малка. И най-доброто куче щеше да се разсърди, ако постоянно го дърпат за ушите. Аня трябваше да признае, че баща ѝ е прав. Джеси вечно я скубеше, и то силно, макар да не го правеше нарочно.

Децата излязоха от морето и тръгнаха към родителите си, които бяха опънали одеялото за пикник близо до стъпалата. Аня виждаше как им махат майката и бащата. Пухкавото златисто кученце тичаше след тях и се спираше тук-там да подуши. Аня се закиска, като го видя как излапа парче сандвич, изпуснат от някакъв

човек, а после задуши купчина водорасли. Изглеждаше така, сякаш ей сега ще похапне и тях, и Аня се почуди дали да не извика да предупреди децата. Водораслите със сигурност не бяха полезни за кучетата.

Тя се смръщи, като ги гледаше как бързат към родителите си. Въобще и не забелязваха, че кучето им иска да изяде някаква гадост! Ако тя имаше такова прекрасно кученце, щеше да се грижи по-добре за него.

Златистото кутре обаче заряза водораслите и хукна след децата. Скачаше по краката им и радостно джафкаше. По-голямото момиче тъкмо минаваше покрай Аня и нейната кула от камъни. Скачащото мъниче размахваше опашка и събори кулата.

– О! Извинявай! – притесни се момичето и се втренчи ужасено в купчината камъни. – Без да искам!

– Няма нищо! Стана случайно. А и не я събори ти, а кученцето – отвърна Аня леко смутено. – Много е красиво.

– Нали? – съгласи се веднага непознатото момиче, загледано в кучето, което гонеше по-малката му сестра. – Казва се Моли. Искаш ли да ти помогна да построим пак кулата? Забелязах я на идване – беше много висока! Аз със сигурност няма да успея да я направя толкова голяма, но мога да ти подавам камъчетата, ако искаш...

Аня се усмихна.

– Не се притеснявай. Строя я само защото ми е скучно. Тя всеки път пада. Вече съм направила поне седемнайсет кули.

– Скучно ли ти е? – изненада се момичето. Огледа се, като че ли не можеше да повярва, че някой може да скучае на такова прекрасно място.

– Татко каза, че ще влезе с мен в морето, но сега е зает да се грижи за бебето, за да може мама да си почине. Пък не било хубаво да влизам сама. Аз си мисля, че ще се справя, но... – Аня сви рамене. – Ти си щастливка, че си имаш брат и сестра, с които да играеш.

Момичето седна до нея и изпъшка.

– Така ли мислиш? Не видя ли как ме спъна Зак точно когато идваше онази голяма вълна? Отвратително е да имаш по-голям брат. С по-малките сестри е една идея по-добре, но Лили все иска да прави каквото правя и аз, а това понякога е страшно досадно – тя се ухили и кимна към Джеси: – Сама ще видиш! Но да, явно

имам късмет. Без тях нямаше да е толкова забавно. – После погледна отново към Аня. – Искаш ли да дойдеш да строим пясъчни замъци? Мама каза, че приливът е след час, така че ако искаме замъкът да има ров с вода, сега е времето да го построим. Ще те пуснат ли?

Аня кимна.

– Да, ей сега ще питам мама и татко. И... благодаря – добави тя, като се изчерви. – Много мило от твоя страна.

– Казвам се Рейчъл – представи се момичето и скочи на крака. – Ще дойда с теб, за да покажа на вашите къде сме.

Майката на Аня много се зарадва, че дъщеря ѝ е намерила с кого да си играе.

– Разбира се, че може да отидеш – каза тя и се усмихна на Рейчъл. – Много мило, че си поканила Аня. На една възраст ли сте? Тя е на девет.

– Аз съм почти на десет – отвърна Рейчъл. – Брат ми Зак е на дванайсет, а Лили – на седем. Те са ето там – тя посочи

към другия край на плажа. – О, вече са започнали! Да побързаме, че Зак всичко ще обърка.

Аня взе лопатката си и хукна след Рейчъл.

Зак вече енергично копаеше канал, през който морето да напълни рова, а Лили събираше камъчета и мидички, за да украси замъка. Моли ѝ помагаше, душеше купчинките водорасли и изравяше мидички от пясъка.

Аня и Рейчъл се заеха да строят замъка. Изкопаха дълбок ров и натрупаха пясък в средата на островчето, което се получи. Това щеше да е основата на замъка. От време на време трябваше да спират, за да отпъдят Лили, която все искаше да стъпи върху купчинката. Накрая успя и се изплези към Рейчъл:

– Аз съм по-голяма от теб!

– Да, Лили, защото си стъпила върху купчина пясък! – въздъхна с досада сестра ѝ.

Аня се засмя, а Рейчъл сви рамене и промърмори:

– Почакай само, малка досаднице... – но в този момент вдигна очи към морето и възкликна възторжено – Аня, гледай! Приливът започва!

В канала на Зак започна бавно да се просмуква жълтеникава пяна. Момичетата затанцуваха от нетърпение да се напълни ровът.

– Ето тази вълна! Тя ще бъде! – провикна се Аня. – Ето, виж! Гледай!... О, неее...

Моли наблюдаваше с подозрение приближаващата вода. Изведнъж скочи в рова и започна да лае срещу идващите вълни, а пясъкът от замъка се посипа по златната ѝ козина.

– Ще ти трябва баня довечера – засмя се Аня. – Хайде! Хайде, ела!

Тя убеди кутрето да излезе и да седне до нея. Галеше го по главичката, докато водата

пълнеше рова. Рейчъл приклекна до тях и почеса Моли зад ушите.

– Виж, събира се по средата! – изписка тя, като скочи и сама се озова в рова.

Аня гушна учуденото кученце, а то я близна по носа.

– Толкова се радвам, че събори кулата ми! – прошепна момичето в рунтавото му ушенце.